

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że wobec niepodjęcia wystarczających środków w celu wdrożenia pierwszego pakietu kolejowego, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, jakie ciąży na nim na mocy art. 6 ust. 3 dyrektywy 91/440/EWG w zmienionym brzmieniu ⁽¹⁾ oraz załącznika II do tej dyrektywy, a także art. 14 ust. 2 dyrektywy 2001/14/WE ⁽²⁾,
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja kwestionuje sporne przepisy krajowe, gdyż przewidują one, że w wypadku wystąpienia zakłóceń w ruchu przydział tras dokonywany jest przez przedsiębiorstwo państwowych kolei luksemburskich (CFL), a nie przez niezależny podmiot. W rezultacie CFL uczestniczy w pełnieniu podstawowych funkcji, co nie gwarantuje innym podmiotom równego i pozbawionego dyskryminacji dostępu do infrastruktury.

W odpowiedzi na zarzuty podniesione przez władze luksemburskie Komisja podnosi po pierwsze, że błędne jest twierdzenie władz luksemburskich, że w razie wystąpienia zakłóceń w ruchu nie następuje zmiana przydziału tras. W sytuacji gdy nie ma możliwości zapewnienia ruchu pociągów zgodnie z rozkładem jazdy, CFL zezwala na przejazd pociągów opóźnionych, co stanowi zmianę przydziału tras. Po drugie Komisja kwestionuje argumentację, wedle której art. 29 dyrektywy 2001/14/WE stanowi *lex specialis*, wprowadzający odstępstwo od ogólnej reguły i pozwalający na uzasadnienie przydziału linii przez CFL w wypadku wystąpienia zakłóceń w ruchu.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/440/EWG w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych (Dz.U. L 75, s. 1, polskie wydanie specjalne: rozdział 07 tom 005 s. 376–400)

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. L 75, s. 29, polskie wydanie specjalne: rozdział 07 tom 005 s. 404–421)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Polimeles Protodikeio Athinon (Grecja) w dniu 8 sierpnia 2011 r. — Daiichi Sankyo Co. Ltd, Sanofi-Aventis Deutschland GmbH przeciwko DEMO, Anonimos Biomixaniki kai Emporiki Etairia Farmakon

(Sprawa C-414/11)

(2011/C 298/30)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Polimeles Protodikeio Athinon

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Daiichi Sankyo Co. Ltd, Sanofi-Aventis Deutschland GmbH

Strona pozwana: DEMO, Anonimos Biomixaniki kai Emporiki Etairia Farmakon

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 27 porozumienia TRIPS, który reguluje kwestie ochrony patentowej znajduje zastosowanie w sektorze, w ramach którego zasadniczo właściwość przysługuje państwu członkowskim i w razie odpowiedzi twierdzącej czy państwa członkowskie mogą uznać, że wspomniany przepis jest bezpośrednio skuteczny oraz czy sąd krajowy może bezpośrednio stosować ten przepis na warunkach przewidzianych w jego porządku prawnym?
- 2) Czy w oparciu o art. 27 porozumienia TRIPS produkty chemiczne i farmaceutyczne są objęte patentami w sytuacji gdy spełniają przesłanki udzielenia patentu i w razie odpowiedzi twierdzącej w jakim zakresie podlegają one ochronie?
- 3) Czy w oparciu o art. 27 i 70 porozumienia TRIPS patenty objęte zakresem zastrzeżenia przewidzianego w art. 167 ust. 2 konwencji monachijskiej z 1973 r., które zostały udzielone przed dniem 7 lutego 1992 r. a więc przed wejściem w życie wspomnianego porozumienia i które dotyczą wynalazków odnoszących się do produktów farmaceutycznych, ale w oparciu o wspomniane zastrzeżenie ochronie podlega jedynie proces wytwarzania takich produktów, korzystają z ochrony przewidzianej dla wszystkich patentów na podstawie porozumienia TRIPS i w razie odpowiedzi twierdzącej jaki zakres i przedmiot ma taka ochrona a więc czy po wejściu w życie wspomnianego porozumienia ochronie podlegają również same produkty farmaceutyczne czy też ochrona dalej obejmuje jedynie proces ich wytwarzania tudzież czy należy wprowadzić rozróżnienie w zależności od treści wniosku o udzielenie patentu czyli w zależności od tego czy w kontekście opisu wynalazku i związanych z nim żądań wniosek ma na celu objęcie ab initio ochroną produktu, procesu jego wytwarzania bądź obydwu aspektów?

Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 24 maja 2011 r. w sprawie T-115/10 Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 8 sierpnia 2011 r. przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-416/11 P)

(2011/C 298/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: S. Ossowski, pełnomocnik, D. Wyatt QC, V. Wakefield, Barrister)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu;
- uznanie skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez Zjednoczone Królestwo za dopuszczalną i odesłanie sprawy do Sądu, tak aby mógł on rozpatrzyć co do istoty wniesioną przez to państwo skargę o stwierdzenie nieważności;

- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez Zjednoczone Królestwo w niniejszym postępowaniu oraz kosztami powstałymi w postępowaniu pierwszej instancji, w związku z zarzutem niedopuszczalności; oraz
- rozstrzygnięcie w przedmiocie pozostałych kosztów w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Zjednoczone Królestwo wnosi odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji Unii Europejskiej (siódma izba) wydanego w sprawie T-115/10 Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji, w którym Sąd orzekł, że wniesiona przez Zjednoczone Królestwo skarga o stwierdzenie nieważności ujęcia hiszpańskiego terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty ES6120032 („Estrecho Oriental”) w wykazie zawartym w decyzji 2010/45/WE⁽¹⁾ jest niedopuszczalna.
- 2) Sąd uznał, że ujęcie terenu ES6120032 w wykazie zawartym w decyzji Komisji 2010/45/WE stanowi jedynie potwierdzenie wcześniejszego ujęcia tego terenu w wykazie zawartym w decyzji 2009/95/WE⁽²⁾. Wniosek ten jest nietrafny, ponieważ teren ES6120032 został umieszczony w wykazie zawartym w decyzji 2010/45/WE na podstawie istotnych nowych okoliczności, a mianowicie okoliczności że teren ES6120032:
  - a) częściowo pokrywa się z większością terenu British Gibraltar Territorial Waters („BGTW”) oraz ma obejmować ten teren
  - b) częściowo pokrywa się z całym obszarem istniejącego wcześniej terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty, położonego w Zjednoczonym królestwie, oznaczonego kodem UKGIB2223 i noszącego nazwę „Southern Waters of Gibraltar” i ma obejmować ten teren.
- 3) W czasie, kiedy teren ES6120032 został po raz pierwszy ujęty w wykazie figurującym w decyzji 2009/95/WE najwyraźniej tylko Hiszpania była świadoma faktu, że teren ES6120032 pokrywa się z terenami UKGIB0002 i BGTW. Zjednoczone Królestwo z pewnością o tym nie wiedziało i nic nie wskazuje na to, aby wiedzę taką posiadała Komisja czy Komitet ds. Siedlisk (który wydał decyzję 2009/95/WE).
- 4) Do chwili umieszczenia obszaru ES61120032 w wykazie zawartym w decyzji 2010/45/WE Zjednoczone Królestwo, Komisja i Komitet ds. Siedlisk powzięły wiedzę na temat tej bardzo istotnej okoliczności, o czym świadczy przebieg debaty, która poprzedzała wydanie tego aktu.
- 5) Ponieważ fakt pokrywania się terenów rzeczywiście nie był znany w chwili wydania decyzji 2009/95/WE, Sąd skoncentrował się na domniemywanej wiedzy, a mianowicie na kwestii, czy w owym czasie zainteresowane podmioty mogły powziąć wiedzę o pokrywaniu się terenów. Sąd uznał, że ani Zjednoczone Królestwo, ani Komisja nie mogły wówczas wiedzieć o tej okoliczności, wobec czego (zgodnie z rozumowaniem Sądu) decyzja 2010/45/WE miała charakter „jedynie potwierdzający” względem wcześniejszego wykazu.
- 6) W ramach rozważań dotyczących tej domniemywanej wiedzy Sąd dopuścił się istotnych naruszeń prawa, a w szczególności:
  - a) błędnie ustalił *tożsamość stron*, których konstruktywna wiedza miała znaczenie prawne (co stanowi **zarzut pierwszy** niniejszego odwołania). W szczególności Sąd

błędnie zinterpretował orzecznictwo oraz zignorował zasady prawa, analizując domniemywaną wiedzę Komisji. Zjednoczone Królestwo twierdzi, że znaczenia miała jedynie wiedza konstruktywna, jaką posiadało to państwo. Posiłkowo Zjednoczone Królestwo podnosi, że jeśli nawet znaczenie ma domniemywana wiedza jakiegokolwiek innego podmiotu innego niż Zjednoczone Królestwo, to musi tu chodzić o wiedzę autora decyzji (tj. Komisji I komitetu ds. siedlisk), a nie o wiedzę samej tylko Komisji; oraz

- b) błędnie określił *kryteria, jakie należy zastosować* w celu ustalenia, jakie okoliczności „powinny były być znane” (co stanowi **zarzut drugi** niniejszego odwołania). W szczególności Sąd nie posłużył się prawidłowo bądź wcale kryterium, wedle którego należy przyjąć, iż strona posiada wiedzę, której można rozsądnie oczekiwać od każdej starannej osoby. Ponadto Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie faktów, uznając, że kryterium wiedzy konstruktywnej zostało spełnione.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 22 grudnia 2009 r. w sprawie przyjęcia na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG trzeciego zaktualizowanego wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, składających się na śródziemnomorski region biogeograficzny (notyfikowana jako dokument nr C(2009) 10406), Dz.U. L 30, s. 322

⁽²⁾ 2009/95/WE: Decyzja Komisji z dnia 12 grudnia 2008 r. przyjmująca na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG drugi zaktualizowany wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty składających się na śródziemnomorski region biogeograficzny (notyfikowana jako dokument nr C(2008) 8049), Dz.U. L 43, s. 393

Postanowienie prezesa szóstej izby Trybunału z dnia 12 lipca 2011 r. — Deltafina SpA przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-537/10 P)⁽¹⁾

(2011/C 298/32)

Język postępowania: włoski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 13 z 15.1.2011.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 13 lipca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Santa Maria Capua Vetere — Włochy) — Procura della Repubblica przeciwko Yeboah Kwadwo

(Sprawa C-120/11)⁽¹⁾

(2011/C 298/33)

Język postępowania: włoski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 14.5.2011.